

Aar. Denne bør stedsse være mindre end Pensionen for 20 Aars Tjeneste og afhænger i Særdeleshed af Tjenestetidens Længde osv. Dette er blevet forandret ved Lov af 29. Marts 1899, og det er navnlig ved denne Lov, at jeg tror, der er tilvejebragt nogen Misforstaaelse vistnok fra Statens Side, idet jeg tror, at de, der have den Opfattelse, jeg her vil gøre gældende, have den rigtige Opfattelse. Ved Lov af 29. Marts 1899 blev der i Stedet for den tidligere Beregningsmaade slaæet fast, at de Pensioner, som bleve givne, efter at Loven var traadt i Kraft, skulde beregnes efter Indtægterne i Henhold til Loven af 20. November 1876 efter den Løn, vedkommende har haft i de sidste 5 Aar. Selv om han kun i kortere Tid har været i en højere Lønningsklasse, faar han altsaa dog nu godt heraf. Men Tjenestetiden, den, hvoraf Pensionen bliver beregnet, beregnes efter Loven af 24. Februar 1858 — altsaa Pensionsloven for Embedsmænd — efter Reglen i § 4, andet Stykke, hvor der opstilles en Skala, hvorved Pensionen fastsættes for en Tjenestetid fra 0—2 Aar til $\frac{1}{10}$ og gaar videre fremad, indtil den med en Tjenestetid af over 29 Aar naar en Pension af $\frac{2}{3}$ af vedkommende Embedsmænds Indtægt i Embedet. I Loven af 29. Marts 1899 siges der nu, at Tjenestetiden beregnes saaledes, at vedkommendes aktive Tjenestetid med Fradrag af 10 Aar betragtes som pensionsberettigende Tjenestetid. De paagældende mene derfor, at de opnaa Pensionsret med en Tjenestetid af mindst 10 Aar, og at den Skala, der er fastsat i Loven af 1858, begyndende med 0—2 Aars Tjenestetid, for dem begynder med 10—12 Aars Tjenestetid. For 10—12 Aars Tjeneste skulde der altsaa, efter min Opfattelse, opnaas en Pension af $\frac{1}{10}$ af deres gennemsnitlige Indtægt i de sidste fem Aar før Pensioneringen, med en Tjenestetid fra 12—14 Aar $\frac{2}{10}$ og saa fremdeles i Henhold til Skalaen. Hvis det havde været Mening, at der for Underbefalingsmænd og menige, ligesom i Loven af 1876, fremdeles skulde kræves 20 Aars aktiv Tjeneste, mener jeg, at Loven af 1899 maatte have været udtrykt paa en ganske anden Maade. Som det staar, kan jeg i hvert Fald ikke opfatte det paa anden Maade, end at vedkommende ville være pensionsberettigede, naar de have tjent i 10 Aar, og at Pensionen da stiger efter Skalaen i Loven af 1858. § 4 i Loven af 1876 er ganske vist bleven staaende i den gamle Form; efter den kan der fremdeles gives Understøttelse

eftersom den vedkommende har været i sin Tjenestetid, men det kan ogsaa forstaaes saaledes, at det i Stedet for at gaa paa 20 Aar, som der staar i Paragraffen, skal gaa paa 10 Aar. En Opfattelse som den, jeg har gjort gældende her, vil vistnok ikke faa nogen nævneværdig finansiel Betydning for Statskassen, da de Tilfælde, som kunne fremkomme, vistnok ville være meget faa. Men jeg tror, at det er meget ubilligt mod de enkelte, som afskediges af Statens Tjeneste inden 20 Aar af en dem utilregnelig Aarsag, naar de ikke faa Pension; for deres Vedkommende begaas der en Uret, hvis man vil gøre den anden Opfattelse gældende. Jeg skal derfor tillade mig at spørge den højtærede Finansminister, om han ikke er af den Opfattelse, at Loven af 1899 maa forstaaes saaledes, at en Tjenestetid af 10 Aar og derover berettiger til Pension, forudsat at vedkommende afskediges af en dem utilregnelig Aarsag som Alder, Svagelighed eller at Staten ikke mere kan bruge deres Tjeneste.

Finansministeren (Hage): Det ærede Medlem har benyttet Lejligheden til at spørge mig om et meget subliit Fortolkningsspørgsmaal, som slet ikke vedrører det foreliggende Lovforslag. Det Emne, dette Lovforslag omfatter, staar ikke i nogen som helst Forbindelse med det Spørgsmaal, det ærede Medlem fremdrog, og det er aldeles umuligt paa staaende Fod at svare paa et aabenbart saa indviklet Spørgsmaal som dette. Men paa den Foranledning, som det ærede Medlem har givet, skal jeg med Fornøjelse lade Sagen undersøge og meget gerne give ham Underretning om Resultatet af denne Undersøgelse.

Martin Olsen: Jeg skal ærlig sige, at jeg havde heller ikke ventet, at den højtærede Minister vilde svare paa staaende Fod, da det maaske vil være nødvendigt at anstille nærmere Undersøgelse, og den ærede Minister maaske ikke kan være ganske klar over Sagen. Jeg takker imidlertid for Svaret og afventer saa nærmere Meddelelse.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.